

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 562/2019
27.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Говедарица адвокат из ..., против тужених Акционарског друштва „ББ“ из ... и Акционарског друштва „ВВ“ из ..., ради исплате накнаде за топли оброк и регрес, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1792/18 од 16.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1792/18 од 16.10.2018. године тако што **СЕ ОДБИЈАЈУ** као неосноване жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 581/17 од 30.01.2018. године, исправљена решењем Основног суда у Крагујевцу П1 581/17 од 12.03.2018. године, у првом, другом, четвртном, петом, седмом и осмом ставу изреке.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да солидарно на име накнаде трошкова поступка по ревизији исплате тужиоцу износ од 102.237,00 динара у року од осам дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 581/17 од 30.01.2018. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да солидарно исплате тужиоцу на име неисплаћеног топлог obroка за период од 01.03.2014. године до 01.08.2015. године новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума па до исплате, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезано је тужено Акционарско друштво „ВВ“ да на име неисплаћеног топлог obroка за период од 01.08.2015. године до 26.12.2016. године исплати тужиоцу новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума па до исплате, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се

обавезе туженог Акционарско друштво „ББ“ на исплату неплаћеног топлог obroка за период од 01.08.2015. године до 26.12.2016. године у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да солидарно на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2014. године до 01.08.2015. године исплате тужиоцу новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки износ почев од означеног датума па до исплате, у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. Ставом петим изреке, обавезано је тужено Акционарско друштво „ВВ“ да на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.08.2015. године до 31.12.2016. године исплати тужиоцу новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума до исплате, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде под претњом извршења. Ставом шестим изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужено Акционарско друштво „ББ“ на исплату накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.08.2015. године до 31.12.2016. године у износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума па до исплате. Ставом седмим изреке, обавезани су тужени као солидарни дужници да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 38.071,94 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате, у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. Ставом осмим изреке, обавезано је тужено Акционарско друштво „ВВ“ да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 30.335,06 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1792/18 од 16.10.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 581/17 од 30.01.2018. године, исправљена решењем истог суда под истим бројем од 12.03.2018. године, у првом, другом, четвртном, петом, седмом и осмом изреке, тако што је: одбијен тужбени захтев тужиоца према туженима којим је тражена солидарна исплата накнаде за топли оброк у периоду од 01.03.2014. године до 01.08.2015. године у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума до исплате (тачка 1); одбијен тужбени захтев тужиоца према туженом Акционарском друштву „ВВ“ за исплату неисплаћеног топлог obroка у периоду од 01.08.2015. године до 26.12.2016. године у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума па до исплате (тачка 2); одбијен тужбени захтев тужиоца према туженима за солидрану исплату накнаде регреса за коришћење годишњег одмора у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума до исплате (тачка 3); одбијен тужбени захтев тужиоца према туженом Акционарском

друштву „ВВ“ за исплату накнаде регреса за коришћење годишњег одмора у износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума до исплате (тачка 4) и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (тачка 5).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени су поднели одговоре на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог Акционарског друштва „ББ“ до 01.09.2015. године, када га је преузело тужено Акционарско друштво „ВВ“ као послодавац следбеник. Уговором о раду и анексом тог уговора предвиђено је право тужиоца и на накнаду трошкова и других примања у складу са законом и колективним уговором. Анексом колективног уговора послодавца претходника („Службени гласник Републике Србије“, број 4/06) између осталог је уговорено да запослени има право на трошкове за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, као и да је месечна вредност трошкова за исхрану и 1/12 накнаде регреса сведена на један радни час, урачуната у вредност једног радног часа. Колективним уговором за тужено Акционарско друштво „ББ“ („Службени гласник Републике Србије“, број 4/15) такође је предвиђено да је у вредност једног радног часа укључена вредност накнаде за исхрану у току рада и 1/12 регреса сведена на један радни час (члан 57. став 2). Послодавац није донео посебну одлуку о висини трошкова за исхрану у току рада и регреса, нити је ове накнаде посебно обрачунавао и исказивао у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу. Висина ових трошкова, с`обзиром да анекс колективног уговора из 2006. године и колективни уговор из 2015. године не садрже конкретну регулативу за утврђење вредности ових зарада, утврђена је на основу параметара из раније важећег колективног уговора за ЈЖТП „Београд“ („Службени гласник Републике Србије“, број 37/95).

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да су тужени, на основу члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима, као солидарни дужници у обавези да исплате спорна новчана потраживања накнаде трошкова исхране и регреса, закључно са јулом 2015. године, а да од тада ту обавезу има туженог Акционаско друштво „ВВ“. По схватању тог суда, важећим општим актима није извршена конкретизација права

тужиоца на ову врсту накнаде, јер њихова висина није утврђена у номиналном износу, а тужени нису доказали да су тужиоцу обезбедили исхрану на други начин.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По становишту тог суда, одредбом члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду предвиђено је право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, у складу са општим актом и уговором о раду. Општим актима тужиоцевог послодавца - анексом колективног уговора из 2006. године и колективним уговором из 2015. године уговорено је да је накнада трошкова за исхрану и регрес укључена у вредност једног радног часа, односно основну зараду запосленог. У таквој ситуацији, по схватању другостепеног суда, тужилац не може основано потраживати исплату ових накнада јер су му оне плаћене кроз основну зараду.

Врховни касациони суд налази да у овом спору другостепени суд није правилно применио материјално право.

Одредбом члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05 ... 32/13) било је прописано да запослени, у складу са општим актом и уговором о раду, има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Чланом 52. Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 75/14), измењен је наведени члан тако што је предвиђено да право на накнаду трошкова за исхрану у току рада у складу са општим актом и уговором о раду припада запосленом ако послодавац то право није обезбедио на други начин, као и да висина тих трошкова мора бити изражена у новцу.

По схватању Врховног касационог суда, конкретизација ових права тужиоца није извршена. Наиме, из оваквог утврђења вредности радног часа не може се утврдити који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, јер она није одређена у номиналном износу, нити је исказана у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу. Притом, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора мора бити одређена у истом износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату зараде. Уколико би се прихватило становиште да је вредност ових трошкова урачуната у вредност радног часа, без одређивања њихове висине у номиналном износу, висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и није правилно.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужиоцу су, на основу члана 153. став 1. и члана 165. став 2. ЗПП, досуђени трошкови поступка по ревизији у укупном износу од 102.237000 динара. У овај износ урачунати су трошкови за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара и судску таксу за ревизију у износу од 36.095,00 динара и одлуку по ревизији у износу од 54.142,00 динара, одређених применом Адвокатске и Таксене тарифи према вредности предмета спора.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић